Tveir av teimum hangandi glasskulpturunum, ið tóku ummælaran fullkomiliga á bóli

Yrking, sum Rói Patursson bar fram, tá framsýningin varð sett

Vælkomin til framsýningina hjá Trónda nítjanda juli í árinum tjúguhundrað og níggju

Stundum skilji eg litirnar lætt og líkatil.
Men so við eitt er alt sum læst og lokað.
Stundum er upplýst hvørt myrkursgil.
Men so er leiðin aftur tann tjúkka toka.

Í sjónini er ein egin máttur.
Í skili og kenslu ein egin sangur.
Í skugganum ein egin dráttur .
Í glasinum ein bláur klangur.

Vatnið kann avmarkast til H2O
og lapis lazuli til ein kemiskan formil,
men listin er óendalig bæði so og so
har finst eingin evsti formil.

Hon búsetist við egnum lógum.
Tað grør undir spyrjandi fóti.
Vit sóknast eftir kendum slóðum,
men listin spyr bara afturímóti.

Í hesi høll glampar hann væl
ultramarini dropin

(Her sigldi eg á eina tankafles:
Hóast um listaklandur eg ei skal røða
so er Skipasmiðjan ein onnur søga,
og við Múrin er undantaksstøða.
Hetta var ein parantes)

Men sum sagt: Í hesi høll skyggir hann væl
ultramarini dropin.
Kvinnur og kallar gangið fram í sal
nú Tróndur aftur er lopin
úr mimesis og expressiónum.

Við hesum er framsýningin opin
í øllum dimensiónum.

Vakurleikin er ítøkiligur fleiri staðni á framsýningini